

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • červenec - září 2016 • Cena 20,- Kč

Bludovický dorost na přechodu hor

Ve dnech 22. – 24. srpna se uskutečnila akce bludovického dorostu s názvem *Přechod hor*. Pobytu na chatě Svoboda na Ostravici se zúčastnilo celkem třináct lidí, včetně pastora Vladislava Volného. Hrálo se plno her, při kterých chlapci děvčata vůbec nešetřili. Všichni zúčastnění úspěšně zdolali královnu Beskyd – Lysou horu. S potěšením mohu říci, že se nestal žádný úraz. Večer byl za odměnu táborák a poté jsme se pobavili scénkami z pořadu Partička. Celou akci završil volejbalový turnaj, který si všichni náramně užili. Na hory budeme dlouho vzpomínat.

- Janina Ptaková

Letní tábor ve znamení olympijských her

Jak lépe zavřít léto, ne-li jedinečnými zážitky z napínavých olympijských her, které zakusíte na vlastní pěst? Do dalekého Ria za oceán jsme sice tentokrát nedopluli, ale přesto nikdo nezahálel a časně zrána slunného 15. srpna už účastníci našeho tábora na nádraží v Havířově nedočkavě vyhlíželi vlak, který nás poveze vstříc nové olympijské vesničce Bílá, kde konečně strávíme společných šest dní s kamarády, na které jsme se celý uplynulý školní rok těšili, a samozřejmě s novými účastníky, kteří mezi nás rychle zapadli.

Cesta do našeho cíle i navzdory přestupování proběhla velmi hladce a v jedenáct hodin dopoledne se naše pětadvacetičlenná skupina ocitla před pohodlným zázemím, chatou Bílá. Jako největší překvapení v tomto ubytování se ukázal tábor mladých tanečníků, kteří se projevili jako prima parta, se kterou se dala podnikat řada zajímavých aktivit, nejen tanec!

Naše soutěže započaly hned první den, kdy proběhlo rozdělení všech dětí do skupin dle jednotlivých kontinentů. Tehdy se proti sobě tváří v tvář postavilo pět silných soupeřů: Amerika, Asie, Evropa, Amerika a Austrálie, všichni nabiti pozitivní energií a pevným odhodláním zvítězit. Pomyslný olympijský oheň nad našimi hlavami vzplanul a dodal nám síly. Poté už nezbývalo nic jiného než se postavit na startovní čáru a začít poměřovat své schopnosti ať už ve sportu všeho druhu, všeobecných znalostech i zdravovědě, či ve zkouškách zručnosti, nebo dokonce v přehledu o Karlu IV. a jeho době! Zkrátka a dobré,

každý si přišel na své a s chutí přispěl svou „troškou“ do mlýna celého družstva. Atmosféra her se nesla od samého počátku ve značně přátelském duchu, ze strany všech vládla přízeň ostatním týmům, spoluhráčům se naskytla příležitost blíže se poznat a navázat neoddělitelné pouto vzájemné náklonnosti.

Po setmění jsme vysedávali v klubovně a dychtivě poslouchali příběhy olympioniků. Docházely nám opravdu nečekané a zajímavé souvislosti mezi sportovní dráhou a biblickým světem.

Léta možná plynou, ale některé zvyky tvoří rok od roku neodmyslitelnou součást našeho tábora. Proto jsme i letos dávali ještě před východem slunce sbohem vyhráté posteli a rozespali se vydávali na rozsvíčku, která nás pořádně postavila na nohy. Nechyběly ani táborové písničky, dokonce i menší děti dokázaly bravurně anglicky zpívat! Na stezce odvahy nás tentokrát doprovázeli tanečníci. Naskytla se nám nejedna příležitost vyzkoušet i něco nevšedního! Zapátrali jsme po našich předcích v rodokmenu, na chvíli se z nás staly celebrity v soutěži Tvoje tvář má známý hlas, užili si to na diskotéce, zastříleli si ze vzduchovky a poznali kouzlo juda.

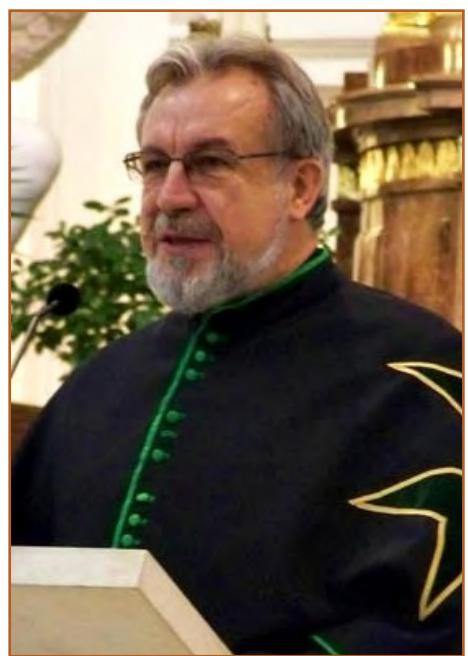
Zábava probíhala v plném proudu a dny uplynuly jako mávnutím kouzelného proutku. Z vítězství se nakonec radovala Amerika, ale hřejivý pocit ze hry pocítil každý. Poslední noc patřila opékání u zářivých plamenů táboráku. A v sobotu 20. srpna nastal čas loučení, úplný konec našeho dobrodružství. Ale ještě před odjezdem na nás čekal ukrytý poklad, který nám smutnou cestu k domovu přece jen malinko osladil.

A tak jsme opustili naši olympijskou vesničku. Ale vzpomínky na překrásný čas s kamarády i vedoucími se s tímto místem spojí navždy. Protože ne vždycky se člověk musí vydat na druhý konec světa, aby zažil něco neopakovatelného. K tomu stačí jen skvělí lidé.

- Anna Zegulková, účastnice tábora

234-lecia poświęcenia błędowickiego kościoła

W niedzielny poranek 28. 8. 2016, spodziewając się ponownie czegoś ciekawego, poszliśmy z rodziną na nabożeństwo z okazji 234-lecia poświęcenia błędowickiego kościoła. Powodem była wizyta rewerenda Jarosława Kratki, długoletniego misjonarza naszego kościoła, aktualnie pastora zboru ewangelickiego w Brnie. Jarosław Kratka jest równocześnie pastorem i redaktorem w radiu Proglas, można go również zobaczyć w programach stacji telewizyjnej TV Noe. W trakcie kazania brata Kratki wielokrotnie słyszeliśmy o ważności ekumenii – jedności, która była tematem niedzieli. Bardzo mnie poruszyły opowiadania o wspólnocie kościoła ewangelickiego i katolickiego, przykłady elementów wiary ewangelickiej w duszpasterstwie teraźniejszego papieża. Całe kazanie było radosnym i pełnym humoru poselstwem jedności wśród wszystkich chrześcijan. Bardzo miłe były wspomnienia 15 lat jego życia, spędzonych na Zaolziu, gdy po wielu latach tułaczki po świecie czuł się u nas bardzo rodzinnie. Całe nabożeństwo uświetnił swym występem chór z Trzanowic.

Popołudniową część uroczystości wzbogaciła interesującym opowiadaniem nie tylko o historii naszego kościoła historyczka regionalna, pani Libuše Kolková. Swoje opowiadanie rozpoczęła od historii stale jeszcze najmłodszego miasta Republiki Czeskiej - Hawierzowa. Poinformowała nas o różnych ciekawostkach związanych z miastem, którego historia sięga do roku 1947, kiedy to rozpoczęło się budowanie dwóch osiedli mieszkaniowych dla górników na Szumbarku oraz w Błędowicach. Samo miasto, którego nazwa została przyjęta na podstawie konkursu, zostało ogłoszone w grudniu roku 1955 w kinie Radost. W tym roku miało 12 000 obywateli. W 15 lat później liczba

wzrosła do 80 000. Aktualnie zajmuje 11 miejsce co do wielkości z 6 000 miast i miejscowości na terenie RC. Jest nie tylko najmłodsze pod względem czasu powstania, ale także co do średniej wieku obywateli, która wynosiła na początku 28, a teraz 39 lat. Z urbanistycznego punktu widzenia wg fachowców miasto zostało zaprojektowane i wybudowane ponadczasowo. Głównie co do szerokości ulic i tzw. międzyblokowej zieleni, którą stanowią zawsze cztery bloki wzniesione tak, aby tworzyły kwadrat, a w środku powstała strefa wypoczynkowa, najczęściej z placem zabaw. Na terenie Hawierzowa mieści się 6 parków, a z całkowitej powierzchni 38km² całych 15% tworzą lasy. Dalszą ciekawostką jest, że corocznie zostanie na terenie miasta posadzone ponad 20 000 kwiatów. W mieście znajduje się 160 boisk, 22 większych obiektów sportowych, 13 instytucji kulturalnych, również 73 rzeźb.

Drugą część wykładu pani Libuše poświęciła Błędowicom, które słynęły głównie z wyrobu ceramiki użytkowej. Z tzw. gliny dynkowej były produkowane najczęściej pułoki, kieliszki, formy na babki, ale również duże plucary na zapasy wody w gospodarstwach. Pierwszy certyfikat na wyroby ceramiczne został w Błędowicach wydany już w roku 1632. Na terenie miejscowości mieściło się nawet 50 takich warsztatów. Błędowicka ceramika miała niepowtarzalną śnieżnobiałą glazurowaną powierzchnię z zielono-brunatno-niebieskim ornamentem. Ciekawostką jest, że w Błędowicach została założona poczta już w roku 1785, 100 lat wcześniej niż np. w dużo większym Frysztacie. Z technicznego punktu widzenia Błędowice miały jedne z najlepszych dróg. Budowano je bowiem z odłamków nieudanych wyrobów uczniów i czeladników.

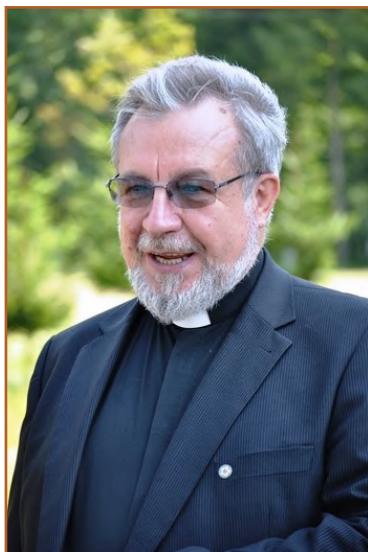
W roku 1782 został w Błędowicach w niecały rok wybudowany własnymi siłami błędowian największy kościół potolerancyjny w regionie. W trzy lata później został na darowanej działce gospodarza Górnika założony cmentarz. W roku 1852 do świątyni dobudowano wieżę z dzwonami i mechanizmem zegarowym, który pomógł obywatelom w lepszej orientacji w czasie. Potem zostały wybudowane fara oraz szkoła. Cały kompleks tzw. placu kościelnego został zapisany w narodowym spisie zabytków kultury. Samodzielnie do spisu został wpisany ołtarz z nietypowo młodym i przyjaznym obrazem Jezusa, którego wzrok skierowany jest na każdego klęczącego wokół ołtarza (proszę sprawdzić). Niezbędną częścią kościoła są organy. Nasze, błędowickie, liczą 1378 piszczał i są po niedawnej rekonstrukcji znów w pełni funkyjne. Na pewno najbardziej interesującym zjawiskiem w naszym kościele jest niepowtarzalna grafika na suficie. Przedstawia dwie bramy wejściowe Nowej Jerozolimy połączone balustradami. Chodzi o tzw. iluzoryczne, czyli „kłamliwe” obrazy. W dzisiejszym słownictwie można je nazwać obrazami w 3D. Były już dwa razy restaurowane, konkretnie w latach 1924 i 1970. Łatwo licząc, można wywnioskować, że w bliskiej przyszłości znowu możemy oczekивать ich odświeżenia. Wierzymy, że obecnemu pastorowi V.Volnému uda się uzyskać fundusze tak samo, jak na rekonstrukcję organów. W tym dopomagaj Bóg.

- L+M Bystroniowie

Rozhovor s reverendem Jaroslavem Kratkou

„Mým hlavním životním posláním, které jsem přijal snad už v dětství, je budování mostů mezi církvemi, ale také mezi všemi lidmi dobré vůle. Především jsem hříšný člověk, omilostněný zástupnou obětí Pána Ježíše, za což jsem nesmírně vděčný.“

1. Jaký je Tvůj vztah ke Slezsku a SCEAV?

Když jsem v roce 1964 navštívil Slezsko poprvé, byl jsem bez nadsázky unesen. Fascinovala mě příroda, lidé, pro mě exotické nářečí, ale nejvíce mě uchvátily bohoslužby a na nich

nevídána početná účast mladých lidí. No a samozřejmě farář Vladislav Santarius, který můj život významně ovlivnil. Když jsem na Slezsku zakotvil málem natrvalo (23 let), stal jsem se součástí SCEAV. Moc rád na to vzpomínám. Mnohým jsem vděčný, zvláště těm, kteří už nejsou mezi námi, a jestli mně něco mrzí, tak je to právě to, že jsem jim tu vděčnost tak málo projevoval.

2. Jsi duchovním Evangelické církve augšburškého vyznání v ČR. Působíš ve farnosti v Brně, která letos oslaví 5 let svého vzniku. Můžeš ji stručně charakterizovat?

Církevní sbor v Brně vznikl r. 2006 jako kazatelská stanice. Od 1. 1. 2010 funguje jako samostatný církevní sbor. Na ustavujícím konventu (sborovém shromáždění) 11. 4. 2010 jsem byl zvolen sborovým farářem. Od roku 1945 (kdy byla rozpuštěna Německá evangelická církev v Čechách, na Moravě a ve Slezsku) jsme prvním evangelickým sborem AV (lidově *luterským* či *luteránským*) ve městě Brně. Zatím však nemáme vlastní bohoslužebné prostory. Nedělní boho-

služby míváme v pronajatých prostorech CČSH na ul. Svatopluka Čecha v Králově Poli a mládež se schází na faře. Jsme početně malým sborem – 50 členů, ale bohoslužeb se účastní průměrně 20 osob. Počet účastníků je také ovlivněn akademickým rokem – během zkouškového období a o prázdninách bývá nižší. Potěšující však je, že k Večeři Páně přistupují skoro všichni účastníci bohoslužeb.

3. Účinkuješ v Radiu Proglas. Sděl našim čtenářům více o této oblasti Tvé působnosti.

Práce v Proglasu je bez nadsázky úžasná, i když jsem si musel snížit pracovní úvazek, protože práce sborového faráře nějaký ten čas i úsilí zabere. Je tam výborný kolektiv pod vedením skvělého ředitele Mons. Martina Holíka a panuje tam ekumenická nálada. Když jsem tam před patnácti lety nastoupil jako náboženský redaktor, měl jsem obavy, jak to budu zvládat s „*těmi katolíky*“. Jenomže Bůh je Otcem nás všech a Pán Ježíš je Spasitelem nás všech a to je to, co nás spojuje. Posluchači Proglasu mě mohou slyšet v pořadech Křesťan a svět, občas v nějakém Kulatém stolu a také v Noční lince.

4. V Katolickém týdeníku ses zmiňoval o svém vztahu ke katolíkům. Jací jsou tedy katolíci očima reverenda?

Já sám jsem byl vychovaný hodně antikatolicky a o to byla moje cesta k ekumenismu svízelnější. Jsem si vědomý toho, že můj vztah ke katolíkům popudil proti mně některé mé, žel dnes už bývalé přátelé, ale kdyby tušili, kolik je za tím zápasů, nekonečných rozhovorů s mnohými katolickými kněžími i biskupy, a některé byly opravdu urputné, snad by mě opět vzali na milost. Prozradím vám jedno tajemství, o kterém ví jenom několik mých důvěrných přátel. Už na Slezsku jsem spolupracoval v tzv. podzemní církvi s katolíky. Pak

se přihodilo něco, co se dá nazvat „malá inkvizice“. Byl jsem zvyklý na různé konfrontace, a protože jsem z náture rebel, vyneslo mi to několikaletou exkomunikaci z vlastní církve. Nechci to rozvádět, ale pokud jsem něčím vešel do historie, tak to byla právě tahle exkomunikace. Dnes už o tom mohu mluvit, ale za totality to bylo prakticky nelegální společenství, kterému se říkalo Vnitřní misie. Dnes se k němu hlásí Křesťanské společenství-Spolecznoć chrześcijańska. Na čele tohoto hnutí stál již zmíněný pastor Vladislav Santarius. Byl jsem členem nejužšího vedení a moji spolubratři nemohli strávit moje ekumenické počiny, a tak mně jednoho pěkného dne doslova předvedli před bratra Santaria. On je s pochopením vyslechl, potom je poslal pryč a mně pořádně „vynadal“, že to dělám blbě, že se nemám pouštět do veřejných akcí, ale mám udržovat kontakty s kněžími, protože jednou přijde doba, která nás bude nutit ke spolupráci. Tím se mi dostalo oficiálního pověření k ekumenickému působení. Je mi líto, že mnozí z těch, kteří se dnes na pastora Santaria odvolávají, znevažují jeho prorocké vize a místo, aby usilovali o jejich naplnění, tedy o sjednocení křesťanů v Ježíši Kristu, stylizují se do role protestantů z povolání. Není podstatné, jací jsou katolíci mýma očima, ale jak nás vidí Bůh a jak nám říká Písma: „Nejde o to, nač se dívá člověk. Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce.“ Když se někdo drží klinky svého kostela, může tak akorát těmi dveřmi třískat, ale kdo se drží Krista, ten přijímá za bratry a sestry všechny Boží děti, ať jsou z jakékoli církve.

Slavkovská iniciativa smíření se před dvaceti lety zrodila v srdečích několika nadšenců na Slavkovském zámku, jehož tehdejším ředitelem byl blahé paměti Ing. Jan Špatný. Dnes nechápu, jak jsem se i já mezi těmito nadšenci octnul. Postupně se přidávali další a další, ale spojením Slavkovské iniciativy smíření s Dobrovolným svazkem obcí Ždánický les a Politaví vznikla platforma, která umožňuje spolu-

práci všech lidí dobré vůle, bez ohledu na jejich konfesi nebo politickou příslušnost. Nikdy nezapomenu na svoje první setkání s těmito starosty. Bylo to na jejich zasedání v Bučovicích v roce 1997, kde jsem měl představit Slavkovskou iniciativu smíření a nabídnout jim vzájemnou spolupráci. Přiznám se, že jsem tehdy ani sám neměl představu, jak by taková spolupráce mohla vypadat. Jak spojit dva, na první pohled, nesourodé subjekty? Slavkovská iniciativa byla iniciována křesťanskou motivací a jejím trvalým mottem se stalo „Smíření v Ježíši Kristu“. Vycházeli jsme z toho, že nesmíření mezi křesťany zapříčinilo dvacet, resp. třicet tisíc obětí bitvy třech císařů v roce 1805 a právě na pozadí těchto krvavých jatek jsme chtěli nabídnout jinou platformu, kte-

rá by umožnila spolupráci křesťanů různých vyznání. Jak však do této iniciativy začlenit subjekt veřejné správy, složené z různých politických stran, kde se křesťanství v tom lepším případě

5. Jsi předsedou občanského sdružení Slavkovská iniciativa smíření, která nedávno oslavila 20. výročí svého vzniku. Jaký je cíl a obsahová náplň této iniciativy?

opatrně přehlíží? Reakce starostů byla opravdu překvapivá. Nejenže tuto nabídku neodmítli, ale mnozí z nich se aktivně zapojili do činnosti Slavkovské iniciativy smíření a později se sdružení stalo její přirozenou součástí. A tak se zrodil nový, takřka experimentální fenomén, který podle vyjádření mnohých, např. někdejšího předsedy senátu ČR Petra Pitharta, nemá v naší zemi obdobu. V tomto občanském sdružení jsem jeho předsedou.

7. Dočetla jsem se, že jsi rovněž členem Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzálemského, dokonce jsi moravskoslezským bailivem. Jaké je poslání vašeho řádu a co znamená Tvoje hodnost?

Vojenský a špitální řád Svatého Lazara Jeruzálemského je mezinárodní křesťanský ekumenický rytířský řád. Je to vojenský humanitární a současně špitální řád s ekumenickou spiritualitou. Je zasvěcen péči a pomoci nemocným a chudým a také obraně křesťanské víry, tradic a zásad křesťanské rytířskosti. Řád vznikl ve Svaté zemi v období křížových výprav. Všichni členové Řádu musejí být praktikujícími členy uznávaných

křesťanských církví. Zavazují se svým životem, majetkem a ctí podporovat principy křesťanství. Posláním Řádu je především podporovat a bránit křesťanskou víru, pokračovat ve své historické podpoře křesťanů ve Svaté zemi, podporovat, chránit a pomáhat chudým, nemocným a postiženým, zvláště těm, kdo trpí leprou a podobnými chorobami, u nás především onkologicky nemocným (podpora hospiců), pomáhat lidem postiženým katastrofami všeho druhu, prosazovat a zachovávat principy křesťanského rytířství, usilovat o jednotu křesťanů a samozřejmě následovat Kristovo učení. Co se týče mé hodnosti, náš řád má na mezinárodní úrovni svého velmistra, v ČR je naším představeným velkopřevor, představeným pro Čechy je velkobailiv a pro Moravu a Slezsko je to bailiv. Tato hodnost byla v loňském roce svěřena mě. Jedním dechem však musím přiznat, že se na ni vůbec necítím.

8. Jaká jsou Tvá přání a vize do dalších let?

Kéž by mně Bůh zachoval ve své milosti, abych mu co nejméně fušoval do řemesla.

- Děkuji za rozhovor, Pavlína Volná.

Letní hudební zážitky ... s Romanem Dragounem

„Je tolik krás, že tisíc let nestačí na přehled. Je pevný řád a platí napořád v přírodě, v srdci, ve vesmíru, že máme všeho hojnou míru a ještě větší tisíckrát.“

U příležitosti památky založení kostela se v 26. srpna v našem kostele konal koncert českého skladatele a hudebníka Romana Dragouna, jenž v současnosti hraje v progressiv rockových skupinách Progres 2, Futurum a His Angels. Od začátku 90. let 20. století působí jako studiový hráč, spolu-pracoval s nejrůznějšími hudebníky, jakou jsou Bára Basíková, Michal Pavláček nebo Lucie Bílá. V letech 1997 a 1998 hrál a zpíval v roli Ježíše v muzikálu *Jesus Christ Superstar*. V roce 6456 byl posluchači Radia Beat vybrán do Beatové síně slávy v kategorii *Osobnost*, do které byl uveden 17. května 2012. Kdo si chce s námi zavzpomínat na tohoto rockového hudebníka, poslechněte si písničky *Kronikář* nebo *Slunci blíž*.

... s Markem Ebenem a Tomášem Thonem

V rámci 13. ročníku Svatováclavského hudebního festivalu se v našem chrámu odehrál výjimečný koncert, o silný zážitek se v neděli 18. září 2016 postarali varhaník Tomáš Thon a herec Marek Eben.

Oba umělci spojilo dohromady hudební dílo skladatele Petra Ebena, který na motivy starozákonné biblické knihy složil skladbu Job. Skladba P. Ebena má podobu dialogu - na jedné straně recitace vybraných pasáží z této biblické knihy, na straně druhé emotivní i meditativními vstupy varhan. Oba umělci předvedli excelentní výkon, příjemný hlas Marka Ebena byl pohlazením na

duši, přestože biblický text je obsahově velmi pochmurný, varhanní interpretace celé bytosti Tomáše Tohna majestátně dotvářela celkovou atmosféru hudební skladby. Posluchači tak mohli vnímat jobovské otázky osobněji a naléhavěji. Oběma umělcům přejeme, aby se jim jejich dlouholetá společná práce dařila, a tak přinášela radost všem jejich posluchačům.

- Pavlína Volná

Vděčnost

4. října 2016 uplyne čtvrt roku od doby, kdy nás opustila věrná členka bludovického sboru Jana Kubiczková. Ve sboru se věnovala dvěma aktivitám – výuce dětí v nedělní škole a pěvecké činnosti ve sboru Laudate.

Práci s dětmi oddala mnoho úsilí a píle, vždy se snažila o to, aby se děti na nedělní škole dobře cítily, proto pro ně připravovala zábavný a činorodý program. Při velkých dětských akcích byla vždy aktivním členem týmu, v rámci pohoštění nechyběla na stole její bábovka nebo pečený výrobek.

Jana byla od roku 1999 pravidelnou účastnicí pěveckého sboru Laudate. Nikdy nechyběla na žádných zkouškách a vystoupeních. Mnohokrát přinesla pěvecký repertoár, se kterým jsme pak společně vystupovali. Pro pěvecký sbor Laudate byla důležitým sloupelem, který nám všem velmi chybí.

Jméinem pěveckého sboru Laudate chceme naší Jance vyjádřit vděčnost za vše, co pro bludovický sbor vykonala. Děkujeme za její tichou, ale upřímnou společnost, za umění naslouchat druhým, za trpělivost a humor, jímž okořenila i nejtěžší chvíle svého života. S láskou vzpomínají členky Laudate a rodiče dětí z nedělní školy.

Kázání pronesené pastorem Vladislavem Volným u příležitosti Dne díkůvzdání za úrody 2. října 2016

Nie troszczcie się o życie swoje, co będącie jedli albo co będącie pili, ani o ciało swoje, czym się przyodziewać będącie. Czyż życie nie jest czymś więcej niż pokarm, a ciało niż odzienie?

(Ewangelia Mateusza 6,25)

Drogi Zborze, Siostry i Bracia, nasze dzisiejsze nabożeństwo ma szczególny charakter. Jest to nabożeństwo żniwno-dziękkazne, na którym nie tylko dziękujemy Bogu za plony, ale ogólnie za Jego troskę o nas.

Dzisiejsza Ewangelia, tak jak słyszeliśmy, przypomina nam prawdę o Bożej trosce o nasze życie. Słyszymy w niej, że Bogu zależy na naszym życiu, że troszczy się o nas i nasze potrzeby.

Bywają dni, gdy na słowa z Kazania na Górze, reagujemy pozytywnie, bo nie przeżywamy większych trudności życiowych. Możemy wtedy rzec, pięknie powiedziane: *Nie troszczcie się o życie swoje, co będącie jedli albo co będącie pili, ani o ciało swoje, czym się przyodziewać będącie.* Kiedy jednak nadchodzi nieszczęście, słowa nie troszczcie się, mogą stać się dodatkowym źródłem frustracji, podobnie jak poklepywanie po plecach i mówienie „*nie martw się jakoś to będzie*”.

Prawie każdy doświadczył lęku o zdrowie dziecka, ojca, matki, innej bliskiej osoby. Nie ma człowieka, który nigdy zwyczajnie się nie zamartwiał myśląc o przyszłości swojej lub bliskich osób. Doliczmy do tego trudną sytuację w pracy, zaciągnięte kredyty, nieporozumienia w rodzinie i wiele innych powodów, kładących się u podstaw naszych zmartwień o przyszłość. To bywa trudny do zniesienia ciężar. Lęk przed przyszłością bywa trudnym doświadczeniem nawet, gdy życie toczy się normalnie. Bywa jednak nie do zniesienia, gdy w życiu przestaje się układać.

O małowierni – mówi Jezus pod adresem tych, którzy zamartwiają się codzinnymi sprawami. O co chodzi? Czy nasze lęki i zmartwienia wypływają z braku wiary? Trzeba poważnie wziąć to pod uwagę. Tak szczerze, kto ma na tyle wiary i odwagi by na przykład nad ciężko chorym dzieckiem czy innym członkiem rodziny, z pełnym pokojem modlić się: „**Bądź wola Twoja**”. Przecież w takich sytuacjach, gdybyśmy mogli, poruszylibyśmy niebo i ziemię. Frustruje nas bezradność. „**Bądź wola Twoja**” zaczyna nam się kojarzyć z bezradnością, ze spuszczeniem głowy i postawą: co będzie to, będzie. A my chcielibyśmy działać, pomóc, coś robić, nawet, gdy nasze możliwości się kończą. To frustruje jeszcze bardziej.

Tym bardziej, że w naprawdę trudnych sytuacjach, często nie czujemy się psychicznie gotowi, do przyjęcia znaczenia słów: „**Bądź wola Twoja**”. Czujemy bowiem, że może być ona inna, niż nasze nadzieję i oczekiwania. Krótko mówiąc: nic tak nie paraliżuje jak obawa przed tragicznymi scenariuszami i bezsilność. Dlatego słowa modlitwy „**Bądź wola Twoja**” najczęściej bywają wypowiadane nie z nadzieją lecz z poczuciem rezygnacji albo nie zostają wypowiedziane wcale by, mówiąc potocznie „nie kusić losu” czy „nie wywoływać wilka z lasu”.

To z lęku przed przyszłością bierze się wszelka popularność wróżb, tarotów, astrologii, horoskopów itd. Niejeden człowiek za ciężkie pieniądze próbuje uzyskać złudzenie, że przyszłość da się jakoś opanować, da się jakoś poznać, można się choć trochę na nią przygotować. Być może to jeden z powodów, dla którego i Jezus musiał powiedzieć „**O małowierni**”. Czy naprawdę łatwiej uwierzyć wróżbie niż Bożej obietnicy „**Wszystko będzie Wam dane?**”. To trudne słowa – nie ma co ukrywać.

Dát někomu radu „*nedělejte si starosti o svůj život*“ je jedna věc, zařídit se podle těchto slov, je věc druhá. Třebaže člověk ví, že mu někdo radí dobré, není pro něj snadné se podle tohoto doporučení zařídit.

Navíc, dobrá rada je málokdy taková, že je snadné podle ní jednat. Dobrá rada nás většinou vede k jednání, které je v protikladu k tomu, co jsme dělali až dosud, anebo co děláme běžně.

I když připustíme, že je moudré nedělat si starosti kvůli toho, co budeme zítra jíst, pít nebo si oblékat, existují důvody, kvůli kterým to není snadné:

1. Každý z nás ví, co si může v oblasti stravování nebo ošacení dovolit. Je to dáno tím, kolik máme v penězence nebo na účtu. Samozřejmě, že množství peněz není jediné kritérium, které ovlivňuje naši životní pohodu. Co teprve zdraví! To je ještě méně stabilní než peníze v penězence. Může se stát, že příští měsíc nedostanu výplatu. V souvislosti se zdravím už vůbec nemohu vyloučit, že nebudu mít problémy se srdcem, tlakem, funkčností životně důležitých orgánů. Mohu se stát účastníkem nehody, která ve velké míře ovlivní kvalitu mého života. Ano, tyto věci mě nemusí zaměstnávat přílišnými starostmi, ovšem přesto způsobují jakýsi neklid nebo obavu z toho, co mě čeká, atď už o tom přemýšlím, nebo nikoli, atď jsem si všech nástrah vědom, nebo si jich nejsem vědom.

2. I když budu důvěřovat Otci v nebi – jak mě k tomu nabádá Ježíš – chleba mi nespadne do nákupního košíku z nebe, bez ohledu na mé úsilí jej získat. Ani oblečení se nestane mým samo sebou. Musí být někým ušito, někým nabízeno, někým prodáváno, někdo – nejspíš já sám – je musí koupit dříve, než si je budu moci obléct.

Ježíš neujišťoval své následovníky o tom, že Bůh jim zajistí jídlo, pití, oděv a všechny každodenní potřeby, aniž by se zajímal, odkud se vezmou. Vždyť i učedníci měli mezi sebou pokladníka, to znamená, že měli jakousi zásobu finančních prostředků, ze které čerpali.

Ježíšova slova nezněla: *Zřekněte se práce a poctivé námahy jako zdroje obživy*. On řekl: *nedělejte si kvůli těmto věcem přílišné starosti*. Jinými slovy: mějte se na pozoru, atď vás tyto věci nezaměstnávají ze všeho nejvíce. Jsou důležité, ale určitě nejsou pro život nejdůležitější!

Nikdo z nás se neobejde bez jídla, pití, oděvu a relativního zdraví. Nemusíme jíst vybrané delicatesy milionářů, nemusíme nakupovat oblečení v nejluxusnějších buticích, a také patrně nikdy ne-

budeme natolik zdraví a v kondici, nakolik bychom si přáli. Ovšem každé jedno z těchto požehnání se může postupně a nenápadně stát cílem, kterému budeme ochotni obětovat mnohem více, než si zaslouží.

Starost, o které Ježíš hovořil, má málo společného s běžnou, každodenní potřebou pracovat a plánovat, šetřit a kupovat, žít odpovědně a připravovat se na budoucnost, až do té míry, dokud se tato starost nestane tou jedinou, kterou člověk má, dokud se člověk nezačne spoléhat výlučně na sebe a domnívat se, že dokáže mít pod kontrolou i svou budoucnost, tzn. i svou smrt.

Pouze *Jeden je Pánem smrti*. On, který vstoupil do stínů smrti a vrátil se, aby nás pozval do své pečující náruče, v životě i ve smrti.

Ježíš nám neslibuje bezstarostný dnešek. Pouze říká, že jestliže budeme žít v důvěře, Otcova láska nám dá sílu a odvahu překonat těžkosti dnešního dne, smíme si být jisti, že tato stejná láska nám dá sílu a odvahu zvládnout i problémy zítřejší.

Otázkou není to, zda se staráme o jídlo, oděv, bezpečí a zdraví teď nebo potom. Otázkou je, zda důvěřujeme Pánu, který zcela jistě bude s námi a pro nás i ve chvíli, kdy uplyne poslední hodina našeho života.

V tomto životě je toho tolik, co poutá naši pozornost, a slibuje nám toho tolik, ale ve chvíli poslední nás ani nepodrží, ani nezachrání. Amen.

Modlitba

Hospodine, prosím, chraň můj život.

Opatruj mou cestu.

Kolik křížovatek ještě, kolik výhybek a zátarasů.

Kolik propastí. Je zázrak, že ještě jdu ...

Opatruj mou duši.

Neumím ji utěšit, když volá o pomoc,

když pláče, když se strachy krčí v koutě.

Opatruj můj spánek.

Myšlenky se mi honí hlavou, těžknou a černají

jako noc, která se zdá být bez konce.

Opatruj chléb můj vezdejší,

Pachtím se, namáhám a běhám,

ale nedává to smysl. Stačí vichřice, bouře, povodeň ...

Pane, vím dobře, že to nejdůležitější ve svém životě

nemám ve svých rukou.

Drž, prosím, můj život ve svých dlaních. Amen.

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

Jubilanté

90 let

Kozielová Bronislava, Havířov - Datyně

85 let

Bystroňová Marta, Havířov - Bludovice
Mojová Vanda, Havířov - Město

80 let

Fukalová Jarmila, Havířov - Bludovice

75 let

Kozielová Božena, Havířov - Životice

Rajdus Bruno, Havířov - Datyně

Bláhová Helena, Havířov - Podlesí

Fukalová Gertruda, Havířov - Bludovice
Zotyková Danuše, Havířov - Město

70 let

Macurová Marta, Havířov - Bludovice

65 let

Klimesza Karel, Havířov - Životice

Sladká Bronislava, Havířov - Bludovice

Galbavý Rudolf, Havířov - Bludovice

Balon Gustav, Havířov - Město

Olszar Karel, Havířov - Životice

Gvožďová Ludmila, Havířov - Bludovice
Stasiová Irena, Havířov - Životice
Kolorzová Miluše, Havířov - Datyně

60 let

Ing. Kolorz Stanislav, Havířov - Datyně
Kniežyk Mirek, Havířov - Bludovice
Hekerová Eva, Havířov - Bludovice

55 let

Ing. Krygiel Radomír, Havířov - Bludovice
Kotulová Jarmila, Šenov
Guša Ladislav, Havířov - Město

50 let

Rajdus Pavel, Havířov - Šumbark

Pohřby

Ing. Jana Kubiczková, 43 let, Havířov - Bludovice
Jaroslav Moj, 64 let, Hodonín

Karel Balon, 93 let, Havířov - Podlesí

Anna Skulinová, 84 let, Havířov - Bludovice

Leopold Mohyla, 88 let, Havířov - Město

Eliška Kobierská, 90 let, Havířov - Bludovice

Ing. Josef Merta, 80 let, Havířov - Bludovice

Křty

Tereza Žigová, Zdeněk Žiga a Klára Botošová

Kevin Brunclík, Milan Čunka a Marcela Brunclíková
Anna a Emma Holubové, Holubovi Radovan a Michaela
Amálie a Adéla Kantorové, Kantorovi Roman a Jana
Markus a Štěpánka Giňovi, Giňovi Rudolf a Jolana
Jolana Krempelová, Krempel Jaroslav a Iveta Nemetová

Jonáš Aniol, Aniolovi Michal a Eva
Amálie a Antonín Poličtí, Poličtí Antonín a Sylva
Jana Pytlíková, Marta Pytlíková
Jakub Polášek

Jan Henrik Willem Marschall, Marschall Bernd a Lada
Jiřina Telekesová, Petr Telekes a Dominika Danišová
Gabriel Kráčmar, Kráčmar Lukáš a Podhrázská Markéta
Ela Biegunová, Biegunovi David a Lucie
David Martinek, Martinek David a Horváthová Denisa
Sophie Sedlářová, Rehák Jan a Sedlářová Žaneta
Jiří Zinecker
Jasmína Némethová, Némethová Sandra

Svatby

Funiočkovi Vojtěch a Kateřina, roz. Valgová
Brčicovi Alexandr a Miroslava, roz. Drávecká
Spratkovi Jakub a Hana, roz. Čajnáková
Legindí David a Petra, roz. Kučerová
Aniolovi Marek a Kateřina, roz. Kubáčková
Osíkovi Jan a Emma, roz. Grigorjanová
Sobotovi Martina Eva, roz. Némethová
Jadrníčkovi Michal a Nelli, roz. Vaněčková
Tvardskovi Lukáš a Eva, roz. Urbanová
Stašovi Zbyněk a Nikola, roz. Fusíková
Woźnicovi Libor a Šárka, roz. Vavříková
Nogovi Pavel a Jana, roz. Hroznová
Kellerovi Daniel a Dana, roz. Želingerová
Jarošovi Jakub a Veronika, roz. Bohušová
Figurnovi Radek a Jana, roz. Kaděrová
Šprinclovi Petr a Darina, roz. Popelníková
Čarnecký Michal a Lenka, roz. Urbánková
Mladancovi Matúš a Jana, roz. Pytlíková
Raptopulosovi Fišip a Michaela, roz. Paštiková
Hrimutovi Richard a Ester, roz. Sontágová
Poláškovi Jakub a Marta, Pytlíková
Vyležíkovi Jan a Darja, roz. Siudová
Večerkovi Pavel a Lucie, roz. Grossová
Riedlovi David a Marcela, roz. Jaworková
Muroňovi Petr a Alena, roz. Jaworková
Bláhovi Jiří a Ilona, roz. Schrammová
Ferkovi Stanislav a Pavlína, roz. Kajzarová

Zpátky do školy – zpátky do kostela

V neděli 4. září se konala slavnostní bohoslužba spojená s požehnáním dětem a pedagogům v novém školním roce. Jak je známo, obě skupiny - děti i pedagogové - se po dvouměsíčním odpočinku vracejí do školních lavic. Pevně doufáme, že se budou vracet i do lavic kostelních, kde je nečekají žádné zkoušky a testy, ale duchovní občerstvení. Dětem, studentům a pedagogickým pracovníkům přejeme hodně sil, kreativních nápadů a Božího požehnání.

„Proto i my odhod'mě všechnu přítěž i hřich, který se nás tak snadno přichytí: špatnost, lešt, přetvářku, závist, pomlouvání. Vytrvejme v běhu s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naší víru od počátku až do konce.“

(List Židům)

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR - ČTVRTLETNÍK BLUDOVICKÉHO SBORU SLEZSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ A. V.

ADRESA REDAKCE: Selská 12, 736 01 Havířov

REDAKCE: Mgr. Pavlína Volná

SAZBA: Milan Maček